

Tinget, men gemme til Udvalgsbehandlingen, da jeg ved, det ærede Medlem er forhindret i at give Møde her i Dag og derfor har henstillet, at man henlagde Debatten til Udvalget.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Justitsminister. Jeg er i det heldige Tilfælde for en Gangs Skyld at være fuldkommen enig med den højtærede Minister, nemlig i Spørgsmaalet om den gamle Forordning af 5. Marts 1734 og Lovforslagets § 2. Ministeren erkender lige saa vel som jeg, at der er en Del i denne Forordning, der er forældet, men han erkender ogsaa lige saa fuldt som jeg, at Princippet i den ikke er forældet — det Princip, at en Mand, der har lovet en Kvinde Ægteskab, besvangret hende og derefter svigter hende, skal give hende den bedre Samfundsstilling, som hun ifølge hans Løfte har haft berettiget Forventning om. Derfor tror jeg heller ikke, at det havde været nødvendigt for Justitsministeren at komme saa dybt ind paa Spørgsmaalet om Forordningen af 5te Marts 1734 og dens Fortolkning. Saa vidt jeg kan forstaa, er vi fra alle Sider enige om, at den § 2, der foreligger i Lovforlaget, er uheldig, og jeg tror ogsaa, at vi er enige om, hvad der skal staa i denne Paragraf. Jeg vil derfor overlade Diskussionen i øvrigt til Udvalget. Jeg kan ikke tro andet, end at vi kan blive enige. Jeg synes, at det Forslag, som den højtærede Justitsminister fremkom med, at Kvinden skulde stilles som den fraskilte Hustru, og at Barnet skulde have Ægtebarns Rettigheder, var yderst acceptabelt. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal.

Hvad § 11 angaar, tror jeg, den højtærede Justitsminister har misforstaaet mig. Jeg hævdede og vil vedblivende hævde, at man ikke naar det, der er tilsigtet, gennem Reglerne i §§ 11 og 21, og det, der er tilsigtet, er jo at værne Afkommet, altsaa at imødekomme racehygiejniske Hensyn. Derfor foreslog jeg, at man strøg Paragrafferne og i øvrigt henviste til Straffelovsreglerne, som efter min Mening har større Værdi. Jeg kan i øvrigt angaaende disse Spørgsmaal i et og alt slutte mig til det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou).

Naar den højtærede Justitsminister dernæst sagde, at jeg overraskede ham ved at gøre mig til Talsmand for Opretholdelsen af de 3 Aars Karantæne, de 3 Separationsaar, de 3 Aars Cølibat, som den højtærede Minister kaldte det, inden Skilsmisse kunde gives, idet jeg tidligere efter hans Mening havde hævdet som min Overbevisning, at Skilsmisse skulde man kunne komme lettere og især hurtigere til, end man kan efter de nugældende Regler, maa jeg sige, at den højtærede Justitsminister har overrasket mig ved fuldstændig at have misforstaaet mig baade tidligere og nu. Jeg sagde, da jeg havde Ordet under den sidste Debat, at jeg stillede mig noget skeptisk overfor Afkortningen af de 3 Aars Separationsfrist, men udtalte mig ikke for at bibeholde de 3 Aars Separationsfrist i alle Tilfælde, idet jeg er fuldt klar over, at de 3 Aar i Virkeligheden heller ikke efter den nugældende Ret gælder for alle Tilfælde. De 3 Aar gælder kun, hvor Parterne ikke er enige om Skilsmissen og dens Vilkaar; men er de enige om Skilsmissen og dens Vilkaar, vil de kunne opnaa Skilsmisse adskilligt tidligere, nemlig efter ca. 1½ Aars Forløb. Jeg kunde derfor tænke mig den Regel, vi nu har i Praksis, lovfæstet. Men naar jeg har ønsket lettere Opnaaelse af Skilsmisse, har jeg tænkt paa en Afkortning af adskillige Frister, f. Eks. ved Borteblivelse og Rømning, og lettere Betingelser i Tilfælde af Sindssyge end i vore nugældende Regler. Om hurtigere Opnaaelse af Skilsmisse har jeg, hvad jeg troede den højtærede Minister havde hørt fra mig saa ofte, at Gentagelse kun kunde trætte, sagt, at jeg vilde hilsen en Bestemmelse velkommen, hvorefter den Slags Sager om Skilsmisse og Separation gik over fra Øvrighederne til Domstolene i alle de Tilfælde, hvor der ikke er Enighed mellem Parterne om Separationen og dens Vilkaar eller om Skilsmissens og dens Vilkaar efter Separationsfristens Udløb.

Naar den højtærede Justitsminister nu siger, at der ingen fornuftig Begrundelse er for at opretholde de 3 Aars Separationsfrist, maa jeg dog minde om det samfundsnyttige i, at Ægtefæller bringes til at tænke sig nøjere om, at de ikke saadan skal kunne skifte Mand eller Hu-